

РЕШЕНИЕ

№ 3041

гр. София, 06.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Христолав, като разгледа дело номер **3285** по описа за **2012** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

С решение от 02.02.2012г., постановено по нахд № 23989 по описа на СРС за 2011г., е потвърдено наказателно постановление №11659-0188011 от 15.08.2011г. на зам. директора на ТД на НАП – С. град, с което е наложена имуществена санкция от 500 лв. на [фирма].

Несъгласно с решението е наказаното лице, което по изложените в жалбата в срок съображения- моли да се отмени обжалваното решение и вместо него да се постанови друго, с което да бъде отменено изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. И..

Ответникът по касационната жалба - оспорва същата чрез юрк.Ц..

Представителят на СГП предлага да не се уважава жалбата.

Административен съд София-град като се запозна с изразените становища и въз основа на основанията изложени в касационна жалба, разгледани по реда на чл.217 и чл.218 от АПК, намери за установено следното:

С потвърденото наказателно постановление на дружеството е наложена санкция за това, че при проверка на 13.07.2011 г. в кафе – бар „Г. Б.”, в книгата за финансови отчети към 30.06 2011г. - не се съхранява съкратен отчет на фиксалната памет за месец юни 2011г.. Ответникът е приел, че с деянието е нарушен чл.41, ал.2 от Наредба Н-18 от 13.12.2006г., поради което е наложена санкция от 500лв. по чл.185, ал.2 от ЗДДС във връзка с чл.185, ал.1 от ЗДДС.

За да потвърди наказателното постановление СРС е приел, че в производството не са допуснати процесуални нарушения, като деянието по същество е доказано, включително от показанията на свидетеля Д.. Обсъдено е, че нарушението е формално и не изисква настъпването на вреди. Също е анализиран размера на санкцията определен към минимума предвид това, че липсват отегчаващи обстоятелства и деянието е за първи път.

От друга страна в касационната жалба се твърди следното: визира се, че наказателното постановление е издадено от некомпетентен орган, доколкото заместник-директорът на ТДД на НАП не може да издава наказателни постановления, като подобно правомощие има единствено директорът. Твърди се, че е нарушена и разпоредбата на чл.40, ал.3 от ЗАНН предвид това, че посочените свидетели в акта за нарушение не са присъствали на проверката. Сочи се например, че свидетелката Е. З. не е присъствала на установяване на нарушението, както и не е посочено ЕГН-то на свидетелите. По същество се твърди, че отчетът не се намира в книгата, тъй като се е бил отлепил от страницата, поради което се е съхранявал на друго място. Подчертава, се че в наказателното постановление неправилно е изписан акта за нарушение.

Съдът намира касационната жалба за неоснователна по следните съображения: видно от заповед №ЗЦУ– 28 от 06.01.2010г. -изпълнителният директор на НАП е упълномощил териториалните директори и техните заместници да издават наказателни постановления, включително по чл.185 от ЗДДС. Следователно ответникът е компетентен да постанови обжалваното наказателно постановление. Същото е издадено след разглеждането на акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ №1659- 0188011 от 19.07.2011 г., както е посочено в уводната част на наказателното постановление. В действителност при описанието на доказателствените материали е посочен друг номер на АУАН, но изложеното е фактическа грешка, която не засяга правото на защита на санкционираното дружество. Актът за нарушение също не страда от процесуалните нарушения, които се релевират от касатора. Свидетелката Е. З. е свидетел по акта, както и свидетелят Б. И. и това е изрично посочено в акта, че лицата не са свидетели на нарушението. Установяването на последно не изисква свидетели, тъй като се основава на официални документи - дневника за финансови отчети. Липсата в акта на ЕГН на свидетелите също не е съществено процесуално нарушение. Свидетелите са индивидуализирани с трите си имена и адрес по месторабота. По същество също не се приема, че деянието не е извършено по съображения, че касаторът не отрича съставомерните факти - не спори, че съкратеният финансов отчет не се е намирал в книгата за дневните финансови отчети. С несъхраняването на отчета е осъществен състава на нарушението и съответно неотнормимо е по каква причина дружеството не е изпълнило задължението си да не съхранява отчета в книгата за финансови отчети. Освен това -твърдението, че отчетът се е бил отлепил е защитна теза в подкрепа, на която не са ангажирани никакви доказателства в хода на съдебното следствие.

С гореизложеното решението на СРС е правилно и законосъобразно и като такава следва да се остави в сила.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 02.02.2012 г., постановено по нахд № 23989 по описа на СРС за 2011г., с което се потвърждава наказателно постановление №11659-0188011 от 15.08.2011г. на зам. директора на ТД на НАП – С. град, налагащо имуществена санкция

от 500 лв. на [фирма].

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: